

Rapid randi

2006-01-06

Teljesen lemaradtam az élbolytól, csak mostanában tudtam meg, hogy hazánkban is teret hódított a gyors randi.

A napokban jöttem rá, hogy teljesen lemaradtam az élbolytól, ugyanis csak mostanában tudtam meg, hogy már hazánkban is teret hódított a speed-dating, vagyis a gyors randi. Ez nagyjából annyit tesz, hogy aki társra vágyik, alig egy óra alatt minimum hét olyan ifjúval ismerkedhet meg, aki hozzá hasonlóan partnert keres. Aki nem érti, annak kedvéért egy kicsit bővebben: egy csöndes, kellemes hangulatú kis kávéházban összejön hét lányra éhes srác és hét fiúra szomjazó lány, és ha minden jól megy, remélhető, hogy hétszer hét perc alatt össze is jön, amire vágnak. A lányokat leültetik egy hosszú asztalhoz, majd a fiúkat velük szemben, és az első hét percet így, párban, egymással ismerkedve töltik el. Csengő jelzi, ha az első hét perc letelt, amikor is a fiúk egy házzal tovább ülnek, azaz párt cserélnek, és az újabb hét perc alatt megint csak ismerkednek. Közben persze beikszelik a szimpátialapon, hogy egy-egy lánnyal vagy fiúval szívesen találkozónának-e újra, talán már nem is beszélgetés céljából. Hétszer hét perc után a randimester összeszedi a szimpátialapokat, ők hazamennek, és 48 órán belül választ kapnak arra, hogy megvolt-e a közös szimpátia. Ha igen, megkapják a címeket, telefonszámokat, és ezzel isten kezébe teszik le a sorsukat, minden más rajtuk és rajta múlik.

Nem rossz módszer, jó ötlet. Annyira jó, hogy érdemes lenne más területekre is kiterjeszteni. Mondok egy példát.

Ugye, idén választások lesznek. Milliókat, sőt, milliárdokat költenek el a sokkal hasznosabb célokra is elkölthető pénzekből, gyakorlatilag teljesen értelmetlenül. Ha belegondolunk, a közvélemény-kutatók jó előre tudatják velünk, hogy melyik párt milyen eséllyel indul a választásokon, és mivel legalább olyan jó a találati arányuk, mint a meteorológusoknak, nyugodtan rájuk bízhatnánk magunkat. Akár voksolnunk sem kellene. De ha mégis ránk bízzák a döntést, döntsünk így, a gyors randi módszerét bevetve. Elmondom, hogyan képzelem el.

Egy pártsemleges kávézóban összejönne a hét legesélyesebb párt egy-egy prominense, és úgymond várnák, majd pedig fogadnák az oda érkező választópolgárokat. Annak idején sor állt Lenin mauzóleuma előtt, mért ne sorakozhatnának itt és most is egy kávéház ajtaja előtt? A képviselőjelölteket szép sorban leültetnék egy hosszú asztalhoz, kivárva, hogy valamennyi választópolgár eléjük járuljon és leüljön velük szemben. Hét perc után az egyszerű emberek eggyel tovább ülnének, és hét percig ismerkednének a másik párt élharcosával. Közben mindenki beikszelné a szimpátialapon, hogy igen vagy nem, azaz, hogy szívesen töltene-e el négy évet ezzel vagy azzal a honatyajelölttel. A végén a választási bizottság elnöke megadná nekik a

címeiket és a telefonszámaikat, és 48 órán belül eredményt hirdetnének. Aki a legtöbb igent kapta, az nyert, aki a második legtöbbet, az lesz az ellenzék, aki ennél is kevesebb igent kapott, az lesz a mérleg nyelve.

Nem tudom, megvalósítható-e vagy sem, de ha ez a demokráciának vezetett katyvasz évek óta megvalósulhat, mocskolódo plakátfirkákkal, letépett óriásplakátokkal, anyázó kampányolással, miegymással, ráadásul hihetetlen és fölöslegesen elköltött milliárdokkal, hát mért ne?

Tessék? Hogy egy ilyen döntésre kevés a hét perc? És egy drága és elcsesztett választás után nem lesz túl sok az együtt töltött négy év? Na ugye!

Kapcsolódó cikkek:

- › [Figyelmeztetés](#)
- › [Hátha valaki nem ismeri](#)
- › [Anekdóták az olvasóktól](#)
- › [Villám-menedzsertréning](#)
- › [Új filmek a hazai mozikban](#)